

slag ligeover for Løsgængere. Nu ønsker jeg overordentlig gerne at vide, hvorledes man vil se paa den Person, der gaar omkring med Bogen i Lommen, at han virkelig gaar omkring med den. Jeg tror ikke, at det længere er saa let at se paa en Mand, at han er en omvankende Arbejder, idet Klædebragten og hele den ydre Fremtræden for Diebliffet gjør det overordentlig vanskeligt at skjæle en ordentlig og dygtig Arbejder fra en Mand, der indtager en nok saa betydningsfuld Stilling i Landet. Man kan altsaa kun gjøre det, jeg har peget hen paa, nemlig udspørge ham. Med Hensyn til den anden Arbeidsbog, den effektive Arbeidsbog, den, som vi Forslagsstillere have tilladt os at anbefale, blev det sagt, at der om dennes Udstedelse kunde gives Meddelelser gjennem de Politistæretninger, som Ministeren omtalte. Jeg tror nu, man kan gjøre Meddelelserne meget strengere og mere virksomhedsfulde. Naar man kun paalægger en lille Klasse — og det er Løsgængerklassen jo altid — af Befolkningen at have en Bog, er det naturligt, at der fra den Jurisdiktion, hvorfra den udlæses, sendes Underretning ikke gjennem Politistæretningerne, men gjennem autograferede Meddelelser til alle Politivirgheder (Modsigelse af Ordføreren). Jeg ser, at den ærede Ordfører finder dette at være overordentlig Meget; men det maa erindres, at man herved kun paalægger en overordentlig ringe Del af Befolkningen, nemlig Politivirghederne, noget Besvar, medens man paa den anden Side skaffer den store Del af Befolkningen den Behagelighed, at det vides, hvem der har givet Anledning til Frygt for, at han en Gang i Tiden kan blive Løsgænger, og tillige skaaner man den Paagjældende for at blive omtalt i Polititidenden, skjøndt der maaste kun er en meget lille Chance for, at han vil blive Løsgænger. Jeg fastholder, at den Bog, der er anbefalet af det ærede Udvalg, ikke paa nogen Maade er effektiv, at der ikke paa den kan grundes en effektiv Kontrol. Jeg fastholder, at det ikke uden overordentlig store Gener er muligt at udfinde de Folk, der have denne Bog i Lommen, og heraf følger da den store Mængde, at man maa udspørge de Vedkommende. Ved den af os foresaaede Arbeidsbog opnaas der derimod, at der kan gives Politiet Underretning, og man generer ikke Andre end dem, der have givet Anledning, i alt Fald en lille Anledning, til at tro, at de kunne blive Løsgængere, nemlig dem, der ikke kunne godtgjøre at have de fornødne Subsistensmidler. Vi tænke ogsaa at udstrække Humaniteten endnu videre, idet vi kun ville paalægge disse Folk at være forsynede med en saadan Bog i et Aar, medens derimod Udvalget vil have, at de skulle gaa med denne Arbeidsbog bestandig. Det er altsaa netop for at gjøre Kontrollen effektiv, at Forslaget under Nr. 11 er stillet, som det er. Den anden Del af de Udtalelser, som vi hørte af den ærede

2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Estrup), gik ud paa, at Alle maa finde sig i at bringe et Offer for det almene Samfunds Rolighed og Betyggelse. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. I mange Tilfælde maa man stille sig saaledes; men i det foreliggende Tilfælde er der ikke Grund dertil. Det var netop ogsaa en Feil i det ærede Medlems Argumentation, at han sagde „Alle“, men i Virkeligheden kun talte om en ganske enkelt Klasse, nemlig dem, der „ere Arbejdere eller søge Erhverv“. Jeg kan ikke se nogen Grund til, at andre Folk, der reise omkring, skulle være fri for den Gene at skaffe sig Legitimationskort, som jo kunne skaffes uden Vanskelighed og uden Betaling, hvis vort Forslag vedtoges. De, som have forsynet sig med et saadant Kort, have altsaa den Fordel, hvor i Livet de bevæge sig, at være forsynede med fornøden Legitimation, og Politiet faar den Behagelighed, at det ikke blot kan fordrø Legitimation af dem, der bo paa Logishuse. Jeg gaar iøvrigt ud fra, at den øverste Politimyndighed nok vil sørge for, at de underordnede Politivirgheder ikke anvende Bestemmelsen saaledes, at den bliver generende for enhver Lystreisende eller overhovedet bliver anvendt der, hvor der ikke er Grund dertil. Jeg haaber at vinde det ærede Medlems Stemme for vort Forslag, idet jeg med fuld Sikkerhed kan sige, at det kun er for at naae de to Ting, han vil naae, og som jeg sympatiserer med, at vort Forslag er stillet. Jeg ved, at det ærede Medlem ingenlunde er bange for i dette Dieblif at paalægge mange Flere end dem, der er Tale om i Lovforslaget, en Gene, naar det kan komme hele Samfundet i Almindelighed tilgode, og det tror jeg ogsaa, vi have opnaaet ved vore Forslag, baade til det foreliggende Affnit og til § 21.

Jeg skal nu tillade mig at ytre nogle Ord om den Stilling, som min ærede Sidemand (Nellemann) har indtaget. Det ærede Medlem mente, at man af denne Forhandling havde set, hvor vanskeligt det er for et Udvalg og særligt for Medlemmer, der benytte det private Initiativ, at Lovgive paa et Omraade som dette, naar ikke Regjeringen fremkommer med et fuldbaarent Forslag. Med Hensyn til det Sidste er det nu overordentlig heldigt, at Regjeringens Repræsentant her i Thinget finder, at det private Initiativ i sit Forslag under Nr. 11 har naaet det, som han anser det for rigtigt at blive staaende ved. Det private Initiativ har altsaa her efter den høitærede Ministers Mening naaet noget Bedre, end Udvalget har naaet, og tillige noget Bedre, end Udvalget vilde have naaet, hvis det havde truffet sig tilbage i al Beskedenhed og sagt: Vi ville kun Lovgive for Udlændinge. Altsaa den nødvendige Hensyntagen til Regjeringen er fuldstændig naaet derved, at Ministeren accepterer vort Forslag, og yderligere naaet ved Ministerens gennemgaaende Behandling af hele Sagen her igaar, en saa gjen-